

Gnjevoš:

Mucek.

Pa ima res veliko skrbi naša Zofka, odkar so ji mama prinesli mucka! Vedno je pri njem. Boža ga in se pogovarja z njim mnogo bolj prijazno kot celo s svojim bratcem. Vse, kar ima Zofka, mora imeti tudi mucek. Kadar je ona, ji pomaga tudi mucek; pa če prav stopi na krožnik — nič ni huda. Še celo spat ne gre Zofka brez svojega mucka.

Nekoč je pa vendar prišlo nekaj vmes med njima.

Zofki je bilo dolgčas. Naveličala se je že vednega božanja, in zahotelo se ji je kake nove zabave. V prebrisaní glavici se ji je porodila misel, da bi mucka malo podražila. Po kratkem premišljanju sezuje vezanke, vzame iz njih trakove, jih zveže in jih vlačí pred muckom. Mucek pa skače in grabi s tačico za trak, pa Zofka ga mu vselej spretno odtegne.

»Plim, plim!« se smeje Zofka in teka po sobi. Mucek pa z veliko vztrajnostjo lovi trak. Naenkrat pa Zofki izpodrsne, pa pade na tla kot cmok. Mucek pa skoči, da ulovi trak, in opraska Zofko po licu. To je bilo potem joka in jeze, ko je Zofka zagledala kri. Kar skriti se je moral ubogi mucek, tako je bila Zofka huda nanj. Cel dan ga ni hotela videti.

Zvečer je šla pa tudi spat brez mucka. A ko se je zjutraj vzbudila, je bila že njena prva beseda:

»Mama, zakaj pa mucka ni?«

»Pa saj si bila včeraj tako huda nanj,« jo podražijo mama.

»Pa danes nisem več,« se odreže Zofka.

In od tedaj sta z muckom spet prijatelja.

Doklej — pa ne vemo.

Take ljubezni je kmalu kraj.

